Onat Kutlar'ın Deniz'ler için yazdığı şiir

METE AKALIN

Sevgili **Onat Kutlar**'ın, **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan** ve **Hüseyin İnan** katledildikten sonra yazdığı şiirin kısa öyküsü şöyle:

12 Mart faşizminin karanlık günlerinde idamlara karşı düzenlenen imza kampanyasının başını bilindiği üzere Onat Kutlar çekmişti. Ankara'da da **Altan Öymen** ve **Erdal Öz**'ün çabaları unutulmaz. Ben de o dönem İnşaat Mühendisleri Odası başkanı olarak karınca kararınca katkı koymaya çalıştım. Toplumda olumlu yankı bulan, adeta baskı günlerinin ölü toprağını silkeleyen bu imza kampanyası bilindiği üzere sonuç vermedi ve 6 Mayıs 1972'de üç fidanımız darağacına gönderildi.

Umut çiçeklerinin sonuçsuz kalsa da açmasını sağlayan bu çabanın öncüsü Onat Kutlar'ın ne kadar etkilendiğini tahmin etmek zor değil.

Bir gün Ataköy'e, çalıştığım şantiyeye geldi. Yazdığı şiiri verdi. Benim de bir kopya çıkartmamı istedi. O günler fotokopi yaygın değil. Elimle kopyasını çıkartıp geri verdim bu şiiri. Daha sonra tekrar temize çektim evde.

Çok sonra şiir kitabının hazırlığını yaparken aradı Sevgili Onat. Yazdığı bu şiiri bulamıyordu. Bendeki kopyasını istedi. Ne kadar arasam boşuna.. Bulamadım nereye koyduğumu. Öyle kaldı bu adsız şiir bir kitap arasında..

Sevgili Onat Kutlar'ın bombalı saldırı sonucu öldürülmesinin üzerinden on beş yıl geçti. Ve ben geçenlerde kuytu köşede bekleyen bir kitabın içinde buldum bu şiiri.

I.
Ateş sardı kör yılanın gözünü
İspinoz kuşu da ötmez oldu
Kurudu evinizin önündeki asma
Ananızın kurduğu salçalar
Soğuyor kızgın güneşte ve örtüyor
Gözyaşlarının dinmeyen buzları
Sayısız köylerini yoksul doğunun

Yüzünüzün denizinde yapraklanan kan
Şimdi ölü suların dibine çöküyor
Kinin külrenkli örümcekleri
Seriyor suların ve şehirlerin
Üstüne unutuşun kefenini
Artık cellatlar sizi hatırlamıyor

Yalnız sessizliğin çınladığı
Avlunuzun taşlarından bir ses
Soruyor belirsiz zamanlarda
"Öldün mü oğul?"
Kim biliyor bu sorunun karşılığını
Ananız kapıları kapatıyor
Kapatıyor yollarını doğunun kan
Kanın kepengini beş bezirgân kapatıyor

Mermer sokaklarda tabutlar gibi
Abanoz renginde bir arabanın
Sıcak koltuğunda yüz ölü vizon
Kayıtsız bir kahkahayı sarıyor
Berber koltuklarında taş orkideler
Bana ne alıyor pazaryerinden
Soyulmuş kabuklarıyla çürümüş muzlar

Kocaman hesap makinelerinden geçiyor
Rotatifin el değmemiş topları
Matbaa ananın yüksek kapıya
Besleme girdiğinde peydahladığı
Sürüyle pezevenk bağrışarak
Kirli kâğıtlarla kapatıyor
Daracık bir avlunun gerçeğini
Kanlı ve unutulmaz gerçeğini

Sizin için değil artık gölgeli serin
Bir ikindi masası konuşmaları
Oralarda demirden çeneleriyle
Zamanın kahvesini öğütüp içen
Emekli aydınlar konuşuyorlar
Bir yudum kahveye bir yudum acı
Bir yudum kahveye koca bir deniz

II.
Ölüleri öylesine görmdüler
İyi ki mayıs ve sabah erken
Keten çiçekleri getirmiş rüzgâr
Başka da kimseler yoktu
Şimdi bazen mayıs mı unutuyorum

İlmeği arkadan vuranın
Kolu bir tane değil ki
Hepsini gördüm hepsini
Ah daracık avludan geçen ses
Oğlumun boynuna dokunamıyorum

Geri gelmeyecek olanı
Nasıl bilir ve oradan vururlar
Denizin yüzü ürperiyor
Kanlı bıçağını su temizlemez
Nereye gidersen git seni tanıyorum

III.
Üzülme baba, nerdeyse çıkar
Şimdi dağlardan
Gelir serin bir esinti terini siler
Okşar derisini kanı temizler
Biz o rüzgârı biliriz
Rüzgâra parmaklık konur mu?

Kahırlanma baba demir kapılar
Ardından iki türkü şimdi erişir
Biri köpekler üstüne biri aslanlar
Yüzünden sular gibi geçer ölü oğlunun
Biz o türküleri tanırız
Doldurur gökyüzünü, toprağa yeter
Türküye kurşun sıkılır mı?

Unutma baba onun arkadaşları var
Çatlamış nar gibi mayıs ayında
Yazları ürperen zeytin dalları
Altın eylûl ağaçları gibi genç kızlar
Alnını çiçeklerle donatırlar
Çiçeksiz düğüne gidilir mi?

Unutma baba onun arkadaşları var
Seyrek ağaçlı korularından yoksulluğun
Ve uçsuz bozkırlardan koşarak
Ölüme açılan yiğit çocuklar
Yaşamanın savaşçısı çocuklar
Tez ulaştırırlar onu güneşe
Kentlerin kanalına dolar balçığı
Güneş balçıkla sıvanır mı?

Hatırlar mısın baba, ninem anlatırdı
Serin yaz sabahlarında Sivas'ın
Söğüt dallarında bir ak güvercin
Açarmış eski kitabın sayfalarını
Okuu okuuu... dermiş ağzında can dili
Denizi geçen Yusuf'un sayfalarını
Hüseyin'in Battal Gazi'nin sayfalarını
Her birine Simav'dan bir zeytin dalı
Koysak bir gün okuyan olur mu?

IV.
Baba Hıdır İlyas kıssadan hisse söyledi
Darağacına tahta veren çınar bir gün anlar
Bayrağı taşıyan düşerse onu taşırlar
Son yoksul çocuğun yüzü gülünceye kadar.